

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Martyrivm S. Iacobi Maioris, fratris beatilonnis Euangelistæ, ex eo quod à
Ioachimo Benedictino eleganti stylo co[n]scriptum. Passus est anno Christi
44. Claudij Imp. 2. sub Herode Agrippa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

Torretur ignibus.

fuit; sed flamma vi magna erumpens, ingentem turbam (mille gentiles fuisse scribunt) interfecit. Ipsa verò è loco supplicij ad carcerem redacta angelico ministerio integræ sanitati redacta est. Deindè cum magno saxi pondere in lacum Vulturnum præcipitata, angelico præsidio liberata est.

Multi convertuntur.

Inter ea certamina patri in dignitate successit Dion; qui multis iterum supplicijs certamen renouauit, virginemque vehemèter afflixit, multisque omnibus ad cultum Apollinis, quod illi simulacrum colebat, eam traducere conatus est. Christina verò precibus suis idolum subterfugit in fauillam redegit. Quo miraculo tria hominum millia, impia superstitione relicta, ad sanctissimam Christi sacra transierunt.

Sagittis confixa obiit.

Videat studiosus lector Doct. B. Baronij notas

*in Martyrologio hoc die, ubi multa scitu digna & necessaria de eius profectio-
ne in Hispanias inueniet. Itē Tom. 1. Annal. 25. Iulij.*

Nouissimè autem Iulianus prædicti successor, post varia certamina, post fornacem carcerem, ubi diebus quinque illæsa permansit, post serpentes à venefico immisos, sed Christi fide superatos, post abscissionem linguæ, sagittis configi præcepit; sicque martyrij cursum magno fidelium gaudio consummauit.

MARTYRIVM S. IACOBI MAIORIS

fratris beati Ioannis Euangelistæ, ex eo quod est à Ioachimo Perionio Benedictino eleganti stylo conscriptum. Passus est anno Christi 44. Claudio Imp. 2. sub Herode Agrippa.

IACOBY S. Zebedæi filius, Ioannis autem Apostoli & Euangelistæ frater, à Christo hoc ordine, vt Matthæus scribit, discipulus electus est. Cum Petrus & Andreas eius frater in

naui essent
bus demi
vocatis,
cimus, &
Zebedæo
neret vt
patre, abi
de discip
enim Chr
lum separ
discipulo
risque op
mamagel
numero c
lorum ap
esse Luca
ius vitam
gratia &
quod eum
per, quos
charitati
quo tum
ta est, tur
cum alijs
sue teste
tis homi
ijdem a
ab Hero
Apostol
alia prop
rit alien
dicere.
Ei Sar
quas cū
naui

Matth. 4.

Luca 8.

Matth. 17.

Matth. 26.

*gladio
Act. 12.

naui essent, retiaque in aquam capiendis piscibus demitterent, Christus, illis in disciplinam vocatis, longius progressus, Iacobum, de quo dicimus, & Ioannem in naui animaduertit, una cum Zebedæo patre retia reficientes; quos cum moneret ut se sequerentur, illi sine mora, relicto patre, abiectisque retibus, eum secuti sunt; quod de disciplinæ ratione intelligendum est. Neque enim Christus quenquam ex discipulis apostolorum separatim, delegit, sed cum magnum iam discipulorum numerum partim nouis inauditisque operibus, partim vitæ, quam integerriam agebat, opinione sibi adiunxisset, ex tanto numero duodecim modò selegit, quos Apostolorum appellauit nomine, quod in monte factum esse Lucas commemorat. Iacobus autem hic, cuius vitam scribimus, quantum apud Christum gratia & amicitia valeret, hinc intelligi potest, quòd eum ille quamdiu vixit in ijs habuit semper, quos cæteris quasi arbitris ad res præcipuæ charitatis iudices adhibuit. Nam & in monte, in quo tum eius facies summo splendore illustrata est, tum vestes simili candore nituerant, una cum alijs duobus Petro & Ioanne, tantæ gloriæ suæ testem futurum duxit, & pridè, quàm salutis hominum causa interficeretur, cum duobus iisdem adiunctis secreuit à ceteris. Eum quidem ab Herode* securi percussum esse Lucas in Actis Apostolorum commemorat: sed quoniam ad alia properans rei ordinem prætermisit, non erit alienum pauca, de eius & doctrina & morte dicere.

Ei Samaria & Iudæa prouinciæ obtigerunt; quas cum docendæ veritatis causa peragraret,

R 3

atque

*Hermogenes
magus, Phi-
letum disci-
pulum ad A-
postolum mit-
tit, ut eum
refellat.*

atque in publicis conuentibus palam ac liberè
Christum Dei filium esse profiteretur, Hermo-
genes quidam magus, discipulum quendam ex
suis Philetum nomine, ad illum misisse dicitur,
eo consilio ut eum refelleret. Quòd cum ille ad-
hibitis aliquor Phariseis venisset, conareturque
docere, Iesum Christum, cuius se Apostolum
commemoraret, non esse, ut ipse prædicabat, Dei
filiū, Iacobus ei facilè restitit, eumque ita scrip-
turis refellit, ut ad Hermogenem rediens hæc
magna claraque voce victus à veritate dixerit.
Iacobum, inquit, Hermogenes eum, qui se Iesu
Christi & seruum & Apostolum esse confirmat,
scito abs te vinci superarique non posse. Nam &
cacodæmones, eius appellato nomine, ex homi-
num corporibus ei se ac expelli, & cæcis pristi-
num oculorum aspectum restitui, & eos qui elo-
phantia infecti erant purgari, vidimus. Quine-
tiam mortuum ab inferis eum excitasse, nonnul-
li, qui maxima mecum necessitudine coniuncti
sunt, asseuerant. Quid multa? Scripta diuina om-
nia memoria tenet, quibus docet non alium esse
Dei filium, nisi Iesum, quem Iudæi in crucem e-
gerint. Itaque si consilium, quod tibi do magi-
stro discipulus, sequare, veniensque ad eum ve-
niam petas, melius certè tibi rationibusque cõ-
sules. Si enim hoc neglexeris, artem istam tuam
scito nihil tibi deinceps prodesse posse. Nam
quod ad me attinet, hoc tibi velim persuadeas,
me ad illum reuerti decreuisse, petereque ab illo
maiorē in modum, ut me in disciplinam re-
cipiat. Hæc cum Hermogenes accepisset, ira
percitus, Philetum ita arte sua fixit, ut penitus
se loco mouere non posset; tamque per ridi-
culum,

*Philetum A-
postoli ver-
bis persuasus
fuit.*

alum, iam, inquit, videbimus an Iacobus
 tuus veniens te possit soluere. Philetus, qui his
 verbis Apostolum malè acceptum irrisumque
 cerneret, misit ad illum continuò puerum suum,
 qui ei hæc omnia exponeret. Apostolus factus
 certior, ei sudarium suum ad Philetum perfe-
 rendum dedit, ut eo accepto hæc diceret; Domi-
 nus IESVS CHRISTVS erigit elisos, pedi-
 tosque soluit. Puer ilicò præceptis Apostoli
 parens, magnisque itineribus ad herum contem-
 dit. Philetus, sudario accepto, cum verba il-
 lapropraciasset, statim dæmonum fraudes, qui-
 bus vinctus tenebatur, solutæ sunt. Quod cum
 non sinè summa admiratione animaduerneret,
 contempta irrisaque arte Hermogenis, ad Ia-
 cobum confugit. Hermogenes hinc furijs qui-
 buldam agitatus ad insaniam adigitur, nec quid
 faciat habet, ab arte tamen sua præsidium petit.
 Appellat cacodæmones, eisque imperat, ut se ad
 Iacobum Philetumque conferant, eosque ad se,
 ut de illis ipse supplicium sumeret, pertra-
 hant, sic enim fore, ut Phileti supplicio cæteri
 discipuli à simili audacia deterreantur. Pa-
 rent illi quidem, sed ut primùm ad eum locum,
 in quo Iacobus orabat, peruenerunt, protinus
 vocificari ac rogare cœpere, ut misericordia ip-
 se commoueretur; se enim iam antè incendij tē-
 pus ardere. Ille, quàm ob rem venerint rogat,
 causam quam paulò antè exposui, ab eis discit,
 eosque IESV nomine Dei Angelus soluat, cla-
 ra voce, ut omnes intelligerent, Deum preca-
 tur, eisque imperat, ut ad se Hermogenem sal-
 uum & incolumen perducant. Abeunt illi, Her-
 mogenemque cinctis à tergo manibus ad Iaco-
 bum

*Apostolus sudario suo
 Philetum magica artibus
 vinctum soluit.*

Psal. 143.

*Hermogenes
 ad Iacobum
 vinctus ducitur.*

R. 24

L. bum

bum ducunt, ita tamē, ut hoc illi in itinere obicerent quod ipsos eō misisset, ubi incendio conflagrassent. Per ductum Iacobus stultissimum eum hominum appellat, quod cum humani generis hoste rem haberet, nec consideraret, se ab illo cōtendisse, ut angelos suos ad ipsius perniciem exitiumque mitteret, quos ipse, ne illum impetum facerent, vetaret. Clamare etiam tum cacodæmones, rogareque Iacobum, ut Hermogenem sibi dederet; de quo ita confulerent, ut & illius iniurias, & sua incendia viderentur. Iacobus eos rogat, cur Philetum, qui aderat, non arriperent; cumque illi negarent vel formicam, quæ in ipsius cubiculo esset, se posse contingere, ipse Philetum docuit disciplinæ religionisque nostræ esse benè mereri de ijs qui malè de nobis meriti sint. Itaque eum iubet Hermogenem solvere, qui ipsum vinxisset, & qui vinctum à dæmone ad ipsum pertrahere conatus esset; liberum solutumque eum dimittere. Solutus Hermogenes primum abiectus stare coepit; deinde cum ei Iacobus potestatem abeundi quod vellet fecisset, quod negaret disciplinæ nostræ esse, quam ad eam inuitum traducere, se ille dæmonum furorem nosse dicit, ob eamque causam minimè dubitare, quin arreptum se illi diuersis supplicijs necarent. Apostolus eius vicem dolens, illi scipionem, quo ipse in itinere uti solitus esset, tradidit, eumque bono esse animo, illo comite iussit. Magna vis illo in bacillo inesse visa est. Ut enim domum Hermogenes venit, illudque & suis & discipulorum suorum ceruicibus apposuit, repente totus mutatus

*Scipione S.
Iacobi Hermogenes dæmonum potestatem
frangit.*

re obij
io co
simam
am ge
et, se
us per
ne in
are e
obum,
confu
dia vl
letum,
nega
o effe
disci
eri de
e eum
vinxi
n per
imque
s pri
ei la
cisset,
quer
e da
e cau
se illi
s eius
in iti
bono
llo in
ermo
orum
s mu
tatus

tatus conquistos, qui de arte magica conscripti
erant, libros innumerabiles ad Iacobum pertu-
lit, eosque æquo animo exuri passus est. Hinc se
ad Apostoli pedes abiecit, petens ab eo maio-
rem in modum, ut poenitentem reciperet, quem
invidentem & obtrectantem adhuc tulisset. Ia-
cobus qui ignoraret, quo id animo consilioque
faceret, respondet; Si verè & ex animo ipsum a-
ctus ad illud tempus vitæ poeniteret, veram eum
misericordiam veniamque à Deo esse consecu-
turum. At quæ ille. Eam, inquit, veram poeniten-
tiam Deo offero, ut & omnes codices meos, qui
malis artibus referti erant, ut scis, abiecerim, &
omnibus inimici artibus nuncium remiserim.
Quod cum Apostolus ex eo accepisset, impe-
rauit illi, ut id iam verum esse doceret ac pro-
fiteretur, quod falsum esse asseuerasset, simu-
lacrum quod veneraretur, & à quo oracula se
accipere putaret, in partes diuideret ac com-
minueret; pecunias quas malis artibus quæsiuis-
set, in res bonas profunderet; ut quemadmodum
Diaboli filius, eam imitando, fuisset, Dei iam fi-
lius efficeretur, qui quotidie in ingratos benefi-
cia conferret, & in obtrectatores clementem se
præberet. Si enim tu, inquit, cum in Deum tam
multa impiè feceris, ipse contrà, multis te bo-
nis affecit, quanto in te futurus est benignior, si
& magus esse desièris, & benefactis ei gratus
studueris esse?

*Hermogenes
ad Christum
conuertitur.*

Hæc atque alia cum Iacobus dixisset, ita Her-
mogenes eius præceptis paruit, ut perfecta ab-
solutaque virtus, quæ deinceps in eo fuit, ad mira
inuitataque opera perueniret. At Iudæi cum
non Hermogenem modò, quem inuictum putâ-
rant,

R 5.

*Iudei Iacobi
bo indian
tar, & in cu-
stodiam mi-
sent.*

*Gen. 21. &
22.*

rant, verum etiam discipulos & amicos omnes
in Christi fidem Iacobi oratione traduci, re-
pique animaduernerent, Lysie ac Theocrito ce-
turionibus, qui tum illis locis prefuisse dicuntur
pecunia largitionibusque persuaserunt, ut eum
in custodiam traderent. Orta autem seditione,
fit, in populo, eum educi e custodia, audireque
quemadmodum lex iubebat, placuit. Eductum Pha-
risei rogant, cur Iesum hominem, quem inter la-
trones in Crucem sublatum esse constaret, publi-
ce laudibus ornaret. Ipse cum eos Abraham filium
appellasset, altere petito exordio, hoc Abraham
Deo promissum esse dixit, fore, ut nationes omnes
illius seminis, id est, posterorum hereditatem ad-
rent, semenque illius non ismahele, qui una cum
Agara matre eiectus fuisset, sed in Isaco intelli-
gi; cum haec Deus ipse declarauerit his verbis:
Isaac vocabitur tibi semen. Abrahamum vero
amicum Dei appellatum esse, ante quam prece-
ptum de circumcidendo praeputio a Deo accep-
isset, ante quam Sabbathum coleret, ante quam
legem ullam diuinitus latam cognosceret; eum-
que amicitia cum Deo coniunctum fuisse, non quod
praeputij sui carnem ipse circumcidisset, sed quod
Deo credidisset, cum praedixisset ad omnes
gentes eius seminis venturam esse hereditatem.
Quod si Abraham, inquit, gratiam a Deo iniecit,
cum ei fide hoc pollicenti ac praedicenti habuit,
certe perspicuum est, eum, qui illi non credat,
inimicitias cum eo exercere. Cumque Iudei qua-
rent, quisnam esset tam amens, qui Deo non cre-
deret; eum respondit, qui non crederet semini
Abraham hereditatem, ad omnes gentes minimam
peruenturam esse; qui Moysi, Esaiam, Hieremiam,
Danie-

Danieli, I
Christi adu
in caelum c
dixissent, I
Iacobus ex
eorum qui
multaque p
ta sunt & t
Quibus con
gant, qui in
peti ignis
poenas dat
Gentibus, i
que acqvie
bant, horta
gratia tam
literarent
nitentiam
benignitat
nobis euen
de quibus
& degluti
gationem
multa in e
clamare co
itaque ora
ret. Ille
netque vt
pietur.
Erat tu
qui cum t
religione
ferret, pec
edumque

Danieli, Dauidi cæterisque Prophetis, qui de Christi aduentu, morte, resurrectione, ascensu in cælum certissima clarissimaque testimonia dixissent, fidem non haberet. Atque hæc omnia Iacobus ex Prophetis memoriter cum maxima eorum qui aderant admiratione pronuntiauit; multaque præterea exposuit, quæ à Christo facta sunt & tolerata, vt Prophetæ prædixerant.

Quibus commemoratis omnibus, fieri posse negant, quin Iudei, qui hæc minùs crederent, perpetuis supplicio afficiendi essent, ac debitas poenas daturi; cum præsertim ij, qui essent ex Gentibus, in Prophetarum scripturis sententijsque acquiescerent. Itaque omnes qui circumstant, hortatus est atque monuit, vt hæc ipsa tam graui tamque indigna scelera lachrymis obliterarent atque delerent; vt nostrâ, inquit, poenitentiam Deus pro eximia sua misericordia & benignitate gratam acceptamque habeat, ne ea nobis eueniant, quæ contemptoribus euenerunt; de quibus Dauid ita scriberet: Aperta est terra, & deglutit Dathan; & operuit super congregationem Abiron. Quæ cum dixisset, aliaque per multa in eandem sententiam, omnes ad vnum clamare coeperunt, se peccasse, iniuste se egisse; itaque orare, vt ipse quid agerent præscriberet. Ille eos bono esse animo iubet, admonetque vt tantum credant, vitalique aqua expleantur.

*Psalm. 105. 3
Multi Iudæi
credunt, A-
postoli ver-
bis persuas.*

Erat tum Hierosolymis Abiatharus Pötifex, *Abiatharum Pontifex.* qui cum tam magnam multitudinem ad Christi religionem fidemque traduci molestè acerbè ferret, pecunia Apostolorum in tantam inuidiamque apud Phariseos adduxit, vt Iohannes scri-

*Iofias Scriba
funi vincit
Apostolum.
* gladio.
Actor. 12.*

*Clemēs Ale-
xandrinus,
teſte Eusebio
in historia
Eccleſiaſti-
ca.*

*Iofias viſo
miraculo
credit, & ab
Apoſtolo ve-
niam petit.*

*Iofias os pu-
gni cecidit.*

ſcribarum vnus eum inieſto in collum fune ad Herodem ſtatim perduxerit. perductum Herodes ſecuri * feriri iuſſit, quemadmodum ex libro Lucæ, qui acta Apoſtolorū inſcriptus eſt, intelligi poteſt. quo in libro ille miſſos eſſe milites ſcribit ab Herode qui Iacobum compræhenderent; quod factum eſſe tum cū primum Iudæi ob Hermogenem inſeſto in eum animi eſſe ceperunt, intelligere debemus. Sed ad pro- poſitum reuertamur. Cū Iacobus Herodi iuſſu ad locum, in quo eum feriri oporteret, du- ceretur, paralyticum in via vidiffe dicitur or- tem vt ſe curaret. Quod cū ipſe Chriſti nomi- ne feciſſet, Iofias Scriba ille, quem funem eius ceruicibus inieciffe paulò antè dixi, eo extra- cto, ſe ad illius pedes miſit, magnis obteſtan- ſibus, vt & ſibi ignoſceret, & ſe lauacro ex- piaret. Iacobus, qui hæc illum diuinò affla- ductum dicere intelligeret, protinus interro- gavit, Ieſumne Chriſtum, quem Iudæi in Cru- cem egreſſi, verum Dei filiū eſſe crederet, quod cū ille ſe credere proſiteretur, Abiatharus Pontifex eum ſtatim compræhendi iuſſit, eo- demque mortis genere quo Apoſtolum mulctu- tum iri dixit, niſi quamprimum & à Iacobo ſe- diſiungeret ac ſecerneret, & nomini Chriſti malediceret. Sed cum, vt noſtri loquuntur, ma- ledictum illius nomen, Chriſti autem benedi- ctum magna voce diceret, Abiatharus os eius pugnis cædi, eumque cum Iacobo ſecuri feriri iuſſit.

Cū autem ventum eſſet ad locum ſupplicij, liſtorem Iacobus rogaffe dicitur, vt ante, quam feriret, aquam iuberet afferri. Allata aqua, que ſuit

fuit à Iofias
lium cre
pius eſt
dato, ſi
perfectis
morte m
lend. Apr

VITA

ſtoph
num
ſump
ſigur
trans
phor
ſtoria
imag
à Ch
bius
agit
eo m
Paſſia
no Ch
te, De

CH
or
m
nebris in
fuit, mo
marus in
tatis diu
amifera

fuit à Iofia Apostolus, num in Christum Dei filium crederet; qui cum se credere diceret, ex-
piatus est ab Apostolo aqua salutari; osculoque
daro, frons illius consignata est. Quibus rite
perfectis, vterque eadem hora eodemque loco
morte mulctatus migravit ad Christum 8. Ka-
lend. Aprilis.

*Baptizatur
ab Apostolo.*

*Vterque ca-
pite plecti-
sur.*

VITA ET MARTYRIUM S. CHRI-

stophori; cuius Acta à multis deprauata inue-
niantur; quod quidem non aliunde originem
sumpsisse certum est, quàm quod Symbolicas
figuras, imperiti ad veritatem successu temporis
transulerint. Itaque cuncta illa de S. Christo-
phoro pingi consueva, Symboli potius, quàm hi-
storiae alicuius existimandum est esse expressam
imaginem. Nam Symbolicas eiusmodi picturas
à Christianis olim pingi consueuisse, docet Euse-
bius in vita Constantini Imper. lib. 3. cap. 3. ubi
agit de pictura Constantini, deq; Dracone ab
eo medio ventre transfixo & in mare proiecto.
Passus est (teste C. Baronio Tom. 2. Annal.) an-
no Christi saluatoris 254. Sede Apostol. vacan-
te, Decij Imperat. 2.

*Vide C. Bar.
Notat. in
Martyrol.
Roman.*

CHRISTOPHORVS Cananæa regione
oriundus, insigni martyrio illustris, ut pri-
mū è densis ignorantiae & peccatorū te-
nebris in admirabile Christi Iesu lumē vocatus
fuit, mox eiusdem Christi amore acriter inflā-
matus in Lyciam profectus est: ut diuitias boni-
tatis diuinæ omnibus prædicaret, plurimosque
à miseranda dæmonū seruitute ad suauissimam
Christi

*25. Iulij.
Christopho-
rum Cananæ-
m.*